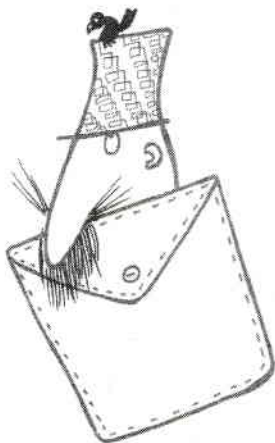

LIBRIS | We know
books
VLADIMIR COLIN

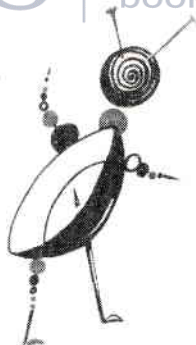
POVEȘTI DE BUZUNAR

REGIS

Cuprins

PREFAȚĂ-N CARE VĂ DECLAR DE „POVEȘTI DE BUZUNAR”	3
POVEȘTEA DOMNULUI CU JOBEN.....	5
POVEȘTEA CROCODILULUI DIN NIL.....	11
POVEȘTEA LUI STANISLAS MOTANUL.....	19
POVEȘTE CU O SIRENĂ ȘI UN RECHIN.....	28
POVEȘTEA EVENIMENTULUI.....	34
POVEȘTEA UNUI SOI DE-ONOARE.....	43
POVEȘTEA UNUI POM CIUDAT.....	49
POVEȘTEA CĂRȚILOR.....	59
POVEȘTEA PRINȚULUI	66
POVEȘTEA UNUI ZBOR	75
ÎN FINE, O POVEȘTE CU PROBLEME!	82

PREFAȚĂ-N CARE VĂ DECLAR DE „POVEȘTI DE BUZUNAR”

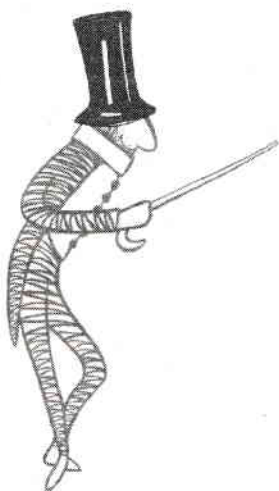
Vă rog să credeți ce vă spun deschis, n-aș scrie dacă n-aș avea ceva de zis. De-atâtea lecții îmi văd capul prea puțin, dar „Povestea Scrisului” de Vladimir Colin mi-a dovedit că o descoperire e cazul să rămână moștenire urmașilor, să știe ce și cum.

E-o treabă grea și, dacă mi-o asum (pornind să le însemn pe toate), o fac cu gândul la posteritate. Nu pot răbda ca dumnealor, cei din mileniul viitor, să n-aibă prea de tot habar că n-am trăit nici noi chiar în zadar, că n-am

fost - vorba aia - nătăfleți, că ne-am pocnit cu capul de pereți și-am lămurit și noi ceva mistere când plopii cam uitau să facă pere și puricii (un fel de te miri ce) nu mai săreau la cer, stârpiți de D.D.T.

De pildă, eu, de la o vreme, sunt năpădit de probleme. Să vezi un iepure cu măslina, mustăcînd și dînd din lăbuțe, e bine? Uite, eu unul (și nu fac pe nebunul) am văzut un iepure cu măslina pe stradă, cocoțat pe un deal de zăpadă... Și iepurele încă n-ar fi nimic, dar de Fiatul cu picioare, în loc de roți, ce să zic? Că gonea pe lângă mine ca la olimpiadă, c-un câine la volan, șezînd pe coadă... Cât despre felinarul cu pene (care mi-a spus nene), despre săpunul cu ochi și sprîncene, despre găina cu glas de soprană, despre o anumită persoană (compusă din bile, ligheane și ace) să nu mai vorbim, că nu face!

Ei bine, astea și câte toate nu pot rămâne-n veci uitate. Zău, am atâtea să vă spun că (dacă-aș sta să le adun) aș face-o carte cât un monument și aș lăsa-o tuturor, prin testament. Dar pân' atunci, în chip de-aperitiv, primiți acest volum introductiv.

POVESTEA DOMNULUI CU JOBEN

Uite, nu mai departe decât azi, când dau să mă spăl pe obraz, ce credeți că găsesc pe falca dreaptă? Un domn cu joben, care-așteaptă.

— Nu mă stropi, spune, că n-am umbrelă.

Oi fi făcut eu o mutră tembelă, dar aș fi vrut să vă văd pe voi...

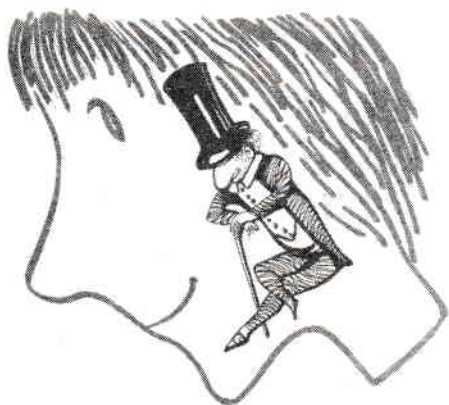
Ca ars, mi-am tras mâna înapoi și-am întrebat, poate nepotrivit:

— Păi bine, alt loc n-ați mai găsit?

— Tinere, mi-a răspuns domnul cu joben, nu aștept niciun tren. Așadar, din acest punct de vedere, mă pot plimba unde-mi face plăcere.

— Chiar și pe falca mea? am zis.

— Să fie oare interzis? Nu văd niciun aviz în acest sens și locul mi se pare imens.

Ce-i drept, domnul limbut era cât un bob de năut. Rostea liniștit doar vorbe alese, pe măsura jobenului, care nu părea să-l apese.

— Domnul meu, am spus, atunci vă cer iertare, dar vizita dumneavoastră mi se pare...

— Și mie, tinere, și mie. Acum, că suntem de acord pe veșnicie, să trecem la chestiunea principală. Deci, falca asta, mă rog... când se spală?

— O, în principiu, zic, de două ori. Întâi în zori, apoi – cum vedeți – la culcare. La nevoie și după-mprejurare, sau de la caz la caz...

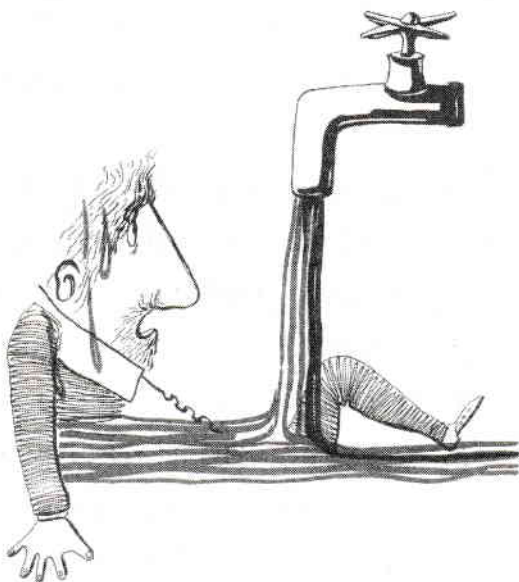
— Înțeleg. Depinde de obraz. Dar trebuie să-ți spun, dragul meu, că am ales acest traseu pentru că terenul e ferit și mi s-a spus că-i foarte rar stropit. Te rog frumos să nu-ncepi să-mi tragi clapa, exagerând (fără folos) cu apa. La vârsta mea nu pot să merg cu cizme și sufăr de reumatisme. Să ne-n-

țelegem bine, așadar: de apă ne atingem cât mai rar.

Propunerea era ispititoare, dar – implicând o-naltă aprobare și-o seamă de amănunte nu prea mărunte – am îngăimat c-un pic de teamă:

— De asta se ocupă buna-mi mamă...

— În regulă, a spus. Suntem de-acord, chestiunea a ieșit din punctul mort... Și-acum, dacă n-ai nimic împotriva, aș căuta o perspectivă, mă înțelegi, ceva mai largă...

— Poate pe nas?

— Mda, treacă-meargă... Totul e să nu cazi în greșeală și să-mi spui că-i ora când se spală!

— Cine, am întrebat, nasul? Nici pomeneală... Păi ce, vorbim în vânt? Doar suntem oameni de cuvânt. De azi încolo, vă spun, nu veți vedea nici apă, nici săpun. Declar aici: e un angajament, pe care-l iau solemn și conștient.

— Prea bine, dragul meu. Văd cu plăcere că bunul obicei nu piere. (Firește, mă refer la cel frumos, ce spune că spălatu-i primejdios. Azi freci un pic, poimâine un pic și te trezești că n-a rămas nimic... Se știe că destui copii au dispărut așa, cât ai clipi.)

— Cum, din spălat?

Și domnul cu joben a suspinat:

— Iubitul meu, e evident că apa e un element cam transparent, dar virulent. Cât despre lucrul zis săpun, las' că nu-i bun, dar e ades inoportun. Acum,